No. 879 Zaterdag 3 November 1900. 17de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 2 November.

TEGENSTELLING.

Wij achten het de moeite overwaard, onze lezers in kennis te stellen met eene dubbele, zeer openhartige bekentenis van dr. Kuyper ten aanzien der Katholieke en Protestantsche Kerken, de eene voor de eerste eene zeer vleiende, de andere voor de laatste eene zeer droevige.

Beiden zijn hem niet ter loops onder de pen ontglipt.

Wat bij zeggen wildg, is blijkbaar weer de vrucht van veeljarige studie en overweging, van diep indenken in de historie. Breed heeft hij zijn gedachten uitgewerkt en als gewoonlijk zal de wijze, waarop hij die gedachte formuleerde, u verlokken tot het einde toe te lezen.

In een paar merkwaardige *Heraut*-artikelen onder het opschrift: *Practicisme*, stelt hij aldus de Katholieke Kerk na de zoogenaamde Reformatie tegenover de kerk, die "reformeerde":

Aan het eind der middeneeuwen vertoonde de Roomsche kerk een jammerlijk schouwspel van uitwendige macht en geestelijke, inwendige verdorring. Het religieus gevoel diende daartegen bijna allerwegen zijn geestelijk en ernstig protest in. Daarvoor is Rome, toen gekastijd en getuchtigd door de Reformatie, maar niet met het toen verwacht gevolg, dat ze onderging. Integendeel, reeds op het Concilie van Trente herzag ze zich zelve. De eerst zoo diep neergedrukte veer sprong weer op. En in de 17de en 18de eeuw wist ze systematisch en door innerlijke reformatie, haar positie te herwinnen. Het *pressa uberior* bleek ook op haar van toepassing. Al had ze dan ook in den revolutiestroom van het eind der 18de eeuw een harden schok te doorstaan, ze kwam ook dien schok zegevierend te boven, en als kerk verhief ze haar aangezicht in onze 19de eeuw met ongemeenen glans. Haar feitelijke machteloosheid om den toon aan te geven, is dan ook alleen daaraan te wijten, dat de volkeren, wier godsdienstig leven zij leiden bleef, op het groote wereldtooneel inzonken, en minstens voor de helft in ongeloof en radicalisme oversloegen. Maar als kerk herwon ze wat ze eens verloren had, en op haar terrein bleef de Christelijke actie dan ook een schier uitsluitend kerkelijk karakter dragen.

In deze regelen is zeer compact saamgedrukt, wat stof tot meer dan een artikel geven kan.

Maar wat uit de veelheid der gedachte met luiden en ongedempten toon u tegenklinkt, het is de gulhartige en eerlijke belijdenis van de onvergankelijkheid en de onverzwakte levenskracht der Katholieke Kerk, welke belijdenis, zoo dikwerf reeds, nu ook ditmaal zich niet liet terugdringen van de lippen van dezen veelal hoffelijken tegenstander der Katholieke Kerk.

Pressa uberior......

Hoezeer men die Kerk ook bespringe, hetzij de "Reformatie" haar komt tuchtigen, hetzij de orkaan van revolutie en valsche wijsbegeerte haar tot op de fundamenten dreigt te schokken, geen nood, haar tegenstander zelf, en niet de eerste de beste, is door de overstelpende bewijskracht der historische feiten gedrongen u te zeggen, dat zij heden nog voor het oog der wereld staat in "ongemeenen glans!"

Dat deze tegenstander aan het eind iets poogt af te nemen van zijn bekentenis, en de Kerk, niet als instituut, maar in haar vruchtbare werkzaamheid als effect harer levenskracht, ten deele zoekt af te breken, vermindert niets aan het voorop gezette idée.

Gingen wij in op "de feitelijke machteloosheid" dierzelfde Kerk, wij zouden dr. Kuyper er op wijzen, en het met feiten staven,— gelijk dat in den laatsten tijd herhaaldelijk van katholieke zijde gebeurd is,— dat niet de katholieke volkeren „voor de helft in ongeloof en radicalisme oversloegen", maar wel, dat de maçonnieke en radicale regeeringen dierzelfde volkeren in hardnekkige vijandschap tegen de Kerk hare actie verlammen en haar levenskracht verhinderen om overal tot algeheele openbaring te komen.

Als Kerk herwon ze, wat ze eens verloren had......

Maar hier hebt ge nu tevens de feitelijke machteloosheid van het Protestantisme.

De zweep der tuchtiging werd de Katholieke Kerk door de Reformatie op den rug gelegd, niet zooals nog heden ten dage van veel kansels en katheders geleeraard wordt, om de Kerk te hervormen, maar: „met het toen verwacht gevolg dat ze onderging"....

Dr. Kuyper is eerlijk genoeg om het duidelijk voor de zijnen te verklaren.

De Reformatie bedoelde dus niet Christus' Kerk naar den Woorde Gods te zuiveren en te louteren, maar wel de Kerk van boven af tot in haar diepsten grondslag te vernietigen.

Daarom ook heeft de benaming "gereformeerd" onder de andersdenkende broeders geen recht van bestaan.

De Kerk is niet „gereformeerd" door de Reformatie, neen, zegt dr. Kuyper, „reeds op het Concilie van Trente herzag zij zich zelve."

Zoo is het.

De hervorming ging uit van Trente, en al wat zich buiten de "canones" en de „decreta" van dat Concilie als hervorming aandiende, was revolutie, oppositie, protest.

Daarom is de naam „protestanten" een veel eerlijker en historischer naam.

Maar ook met dit protest stond men machteloos.

De Kerk legde het protest ter zijde en wij hebben het zooeven gehoord, door hare innerlijke reformatie herwon ze haar verloren positie.

Niet vernietigd dus, maar op heden met ongemeenen, klaren glans lichtende over en onder de volkeren.

Dat dit scherpe vonnis over de aldus genoemde Reformatie en de feitelijke machteloosheid van het Protestantisme ditmaal niet van een katholiek tribunaal uitgaat, verhoogt er niet weinig de beteekenis van.

De mokerslagen tegen het Protestantisme komen echter nog feller aan, zooals wij ze hooren dreunen uit de Kuyperiaansche volzinnen, waar het gaat over de "kerken der Hervorming."

De Katholieke Kerk, zegt dr. Kuyper, herwon wat ze eens verloren had.

Maar met de kerken der Hervorming staat het juist in omgekeerde reden.

Zoo wij ten minste goed gelezen hebben het volgende zeer merkwaardige citaat, waar dr. Kuyper nu het Protestantisme aan den pols voelt:

In de toongevende landen hadden zij (de kerken der Hervorming) getriomfeerd, De regeeringen dezer landen hadden een politiek huwelijk met haar gesloten. Van alle vervolging ontslagen, klommen ze welhaast op tot macht en heerschappij.

En daarop nu waren ze niet ingericht. Ze waren opgekomen als strijdende kerk. In hun oppositie tegen Rome, hadden ze haar beste energie verteerd. De levensvraag van het *to be or not to be* in dezen strijd, had hen verleid, zich nationaal in stee van oecumenisch in te richten. Haar onderlinge eenheid en saamhoorigheid kon niet meer tot uiting komen. Ze geraakten in diepe afhankelijkheid van het wereldlijk regiment. Denk slechts hoe hier te lande, na 1619, geen Generale Synode meer kon gehouden worden. Zoo werden de nationale verschillen tot kerkelijke verschillen. Die verschillen tusschen de Protestantsche kerken onderling leidden tot een rusteloos, kleingeestig, dogmatisch steekspel. En toen ten slotte het halfgeloof en het ongeloof ook in haar doordrong, miste ze én de geestelijke energie én de vrijheid, én de bekwame organisatie, om zich te weer te stellen en geestelijke macht te openbaren.

Na 1648, toen de strijd voor de existentie in zegepraal eindigde, was haar oorspronkelijke kracht uitgeput, en bleek het Pietisme onbekwaam, om het verval te stuiten.

In dien aan de politieke macht gebonden staat en bij die dorheid van haar eigen geestelijk leven, boezemden ze geen eerbied meer in. Ze boden niets meer dat aantrok. Nu ja, wie kerkelijk meeleefde, leefde taai-saai met de kerk nog mede. Maar alle geestelijke stuwkracht was weg. Het was een gemaniereerd en formalistisch leven geworden. En toen met de Fransche revolutie een gansch andere geest door de natien toog, dacht zelfs niemand er aan, bij deze Protestantsche kerken verweer en heil te zoeken.

Wie, evenals dr. Kuyper, nog steeds blijft gelooven, dat de Hervorming en haar bedrijf onder de volkeren een niet genoeg te waardeeren „zegen" voor de menschheid geweest is en nog is, hem moet het wel pijn-

Feuilleton.

Harde Plicht.

Vóór zijn huisje, omrankt met klimop en wilde druif, staat de spoorwegwachter met den verlakten hoed op, de ontrolde vlag in de hand, wachtend op den trein.

Een glimlach verheldert zijn ruwe trekken, een glimp van trots schittert in de heldere oogen van den oud-soldaat, als zoodanig herkenbaar aan zijn kranige houding en aan de militaire medaille, die op zijn blauwen kiel is gespeld.

Hij is fier, hij is gelukkig, vader Benedict.

Vandaag rijdt zijn Victor, zijn „jongen-machinist" in dienst der spoorwegmaatschappij, zijn eerste locomotief.

Hoe zal hij het er afbrengen?

En dan, grooter vreugde nog; ze brengen den eerstgeborene uit het jonge huwelijk mee.

De oud-soldaat lacht bij zichzelven als hij denkt aan het kindje, waarvoor al een wiegje klaar staat in de zon, daar bij het venster — als hij reeds de mollige handjes van den kleine aan zijn grijzen knevel voelt trekken; als hij het geluk overweegt, het kind een volle maand bij zich te hebben.

Op eens wendt hij het hoofd om.

Een goederentrein is op het verkeerde spoor en in de verte hoort men al gerommel van den naderenden sneltrein De aarde dreunt......daar is hij......hij komt nader als de bliksem. Verschrikt snelt de vader, de roode vlag zwaaiend, de machine tegemoet, waarop hij zijn zoon reeds meent te herkennen.

Te laat!!

Vergeefs remt de machine, vergeefs geeft hij tegenstoom, de vaart is te snel, en brullend en vonkenschietend stuift het ijzeren monster vooruit.

De wegwachter wijkt ter zijde en schreeuwt:

—Spring er af!......spring er af.

Victor schudt het hoofd......hij verlaat de locomotief niet.

De vreeselijke botsing heeft plaats, de waggons schuiven in elkander en stapelen zich op; de stoomketel springt, en onder de oogen van zijn vader verdwijnt de zoon in de vreeselijke ontploffing, die alle ruiten verbrijzelt in de vreedzame spoorwachterswoning.

De jonge man heeft niet gebeefd.

Als een soldaat is hij gevallen, dapper op zijn post.

Tien jaar zijn voorbij......

Voor zijn huisje, omrankt met klimop en wilde druif, staat de spoorwegwachter met den verlakten hoed op, de ontrolde vlag in de hand, wachtend op den trein......

Zijn knevel is echter heelemaal wit geworden; zijn oogen, vroeger zoo helder, zien doffer; zijn hooge gestalte is gebogen.

Toch leeft hij nog, en 's middags als de school uit is, komt een jongen met zijn boeken onder den arm den sluitboom openen en roept:

—Goeden dag, grootvader,!

Dan ziet men hem weer glimlachen.

Dat kind is al wat rest van zijn verdwenen geluk.

Te midden der vernielde waggons, der lijken van mannen, vrouwen en kinderen vond hij den jonggeborene, wonderbaar gespaard en lachend in zijn windsels, die bespat waren met het bloed zijner moeder.

Hij wierp zich op den kleine als een gierigaard op zijn schat; hij nam hem mee naar zijn huis en legde hem in het wiegje, dat met zooveel vreugde was gereed gemaakt en toen hij den kleine daar zag liggen, vreedzaam sluimerend, toen werden zijn droge oogen vochtig en hij begon te schreien.

Zijn Willem!

Hij was zijn troost, zijn hoop, zijn leven!

En hij was zoo flink, zoo goed, zoo knap!

Een echte zoon en kleinzoon van een soldaat. Want was hij ook geen soldaat die dappere, die stierf op zijn locomotief gelijk een stuurman op zijn schip?

En een hoofdje als er op zat!

Hij was altijd de eerste op school en zou zeker een beurs krijgen; hij werd nog een geleerde, gelijk zijn arme vader.

Maar toch was het niet de werktuigkunde, die hem aantrok; hij bouwde ook geen locomotieven van leege lucifersdoosjes, hij stond niet op om de treinen te zien voorbijkomen en het schelle fluiten deed hem de oogen niet opslaan als hij bezig was het leven van een beroemd veldheer te lezen of als hij zijn looden soldaatjes liet exerceeren.

Zijn droom was soldaat te worden! Hij was niet meer te houden als hij de trompetten hoorde schetteren en de trommen roffelen, en hij liep een half uur ver om een regiment soldaten te zien voorbijtrekken.

lijk hebben aangedaan, toen bovenstaande beschouwingen, nu niet meer in de binnenkameren gehouden, tot publiek domein werden losgelaten.

Want ge hebt hier dan toch in dit kort maar veelzeggend overzicht een vernietigende critiek op het gansche historisch proces van het Protestantisme, neem dit nu voor ditmaal eens vanaf zijn oorsprong tot aan de omwenteling van 1798.

In die kerk der Hervorming heeft dan nooit geestelijke energie geblonken, nooit en nimmer is zij tot eenige organisatie gekomen.

De kracht, die van haar heette uit te gaan, was de afgebedelde gunst van koningen en keurvorsten.

Ze was van den aanvang af eene hovelinge van den troon.

Zij, die het aan de menschen verleeren wilde om het oog ter vereering op te slaan naar Gods lieve Heiligen, zij die op aarde voor geen mijterkroon of pauselijke tiaar het hoofd meer wilde ontblooten, omdat zij alleen wilde roemen in haar Koning Christus en buiten Hem „geen ander fundament wilde stellen dan hetgeen gesteld was"......ze boog van stonde af aan de knie voor de rijksvorsten en nog minder potentaten.

Ze verliet het geestelijk erf al zeer spoedig om stut en steun voor haren voet te vinden bij het "wereldlijk regiment".

Maar dat moest zij doen.

Het ging om haar bestaan.

En daarom zei dr. Kuyper terecht, dat de regeeringen der toongevende landen een politiek huwelijk met haar hadden gesloten.

Maar hierbij moet opgemerkt, dat in dit huwelijk de liefde wel degelijk van twee kanten kwam.

De eene zag in de oppositie tegen Rome en in de nieuw ingevoerde vroomheid een machtige beweegkracht tot het drijven van politiek, en hij lonkte nu de kerk toe en gaf haar gunst en eerbetoon en vrijgeleide en soldaten, waar ze die noodig had.

En de ander beantwoordde deze liefde door haar gevlei, door het uitvaardigen van huwelijksbullen aan loszinnige vorsten, door koningen en magistraten een praelatuur te schenken in de kerk, zoodat ze „welhaast opklom tot macht en heerschappij" zegt dr. Kuyper.

Maar innerlijk teerde haar leven weg.

En toen de vorsten haar macht en invloed konden ontberen, zag men dat schijnleven als rook vervliegen.

De dogmatiek werd een „steekspel".

De band, die schijnbaar vereenigde, werd losgerafeld, en de kerk viel in duizenderlei secten uiteen.

De weelde der achttiende eeuw sloop naar binnen.

De ziekelijke uitwassen van "hervormd" ascetisme zogen het laatste levensbloed van het organisme der kerk.

Coccejus en Descartes, in Nederland vooral, bereidden den weg naar rationalisme en ongeloof.

Tot ten slotte dit ongeloof zegevierde, toen de fransche wijsgeeren ter verdelging van alle kerkgeloof waren uitgetogen, en door hun nog machtiger geroep van vrijheid en gelijkheid de kerk het allereerst in ruïne zouden uiteenwerpen.

De kerk stond nog, opgehouden als zij werd door Staatsalmacht.

Maar de mier der valsche wijsbegeerte had hare loopgraven wijd en breed aangelegd door al de binten van het hervormd kerkgebouw en de hand die deze kerk nog vastgreep, kon niet beletten dat zij vermolmd en ontredderd ineenzonk.

Zoodat dr. Kuyper wel gerechtigd is tot de troostelooze uitspraak aan het eind van dit citaat: „Toen met de Fransche Revolutie een gansch andere geest door de natiën toog, *dacht zelfs niemand er aan bij deze Protestantsche kerken verweer en heil te zoeken.*

Wat droeve lijkzang!

En welk een roemlooze doode!

Een doode, van wie — dit zal nu toch wel vaststaan — nimmer meer de grafsteen zal worden afgewenteld.

Maar ook wat beschaming voor die enkelen, die nog heden van die kerk het levensbrood voor hunne ziel vragen en het niet beseffen, hoe arm en ellendig en naakt die kerk zelve is.

Men meent vasten grond onder den voet te hebben, en men klemt zich vast aan het wrak.

En dan, wat scherpe tegenstelling door dr. Kuyper zelf hier gemaakt met de Katholieke Kerk!

Hier steeds hernieuwing, geestelijke energie, levenskracht en veelvuldige vrucht.

Daar geestelijke onmacht, uitputting en langzame dood.

Hier ongemeene glans.

Daar verval, religieuse verdorring, ruïne in het eind.

De Katholieke Kerk, *pressa uberior*, onder de verdrukking immer en altijd opbloeiend!......

De kerk der Hervorming, gestut door wereldsch regiment, altijd dieper wegzinkend......

Mogen deze eerlijke woorden, aan wier klaarheid en onpartijdigheid wel door niemand zal getwijfeld worden, door duizenden gelezen, met ernst overwogen en behartigd worden.

Naast de Katholieke Kerk moge ook dr. Kuyper er de eer van wegdragen!

Doctor in de Journalistiek.

Het denkbeeld van de *Standaard*: het instellen van een katheder en een doctoraat voor de journalistiek, vindt in de hollandsche pers geen algemeene instemming.

De *Nieuwe Tilburgsche Courant* bespreekt het als volgt:

„Ontegenzeggelijk is het waar, dat de journalist zich uitgebreide kennis moet vergâren, en ook kan worden toegegeven, dat wanneer de noodige aanleg,— die bij de journalistiek allerminst ontbreken mag, — aanwezig is, de studie in de rechten, aangevuld door een meer bepaald journalistiekcollege, zeer geschikt kan heeten tot vorming van kundige persmannen. Evenwel komt het ons voor, dat aan het instellen van een doctoraat in de dagblad-kunde eigenaardige bezwaren verbonden zijn.

Die aanvullende speciale vak-colleges zouden, dunkt ons, de wijsbegeerte en de uitgebreide politieke geschiedenis der volken niet kunnen ontberen.

In welke richting zoude nu gedoceerd moeten worden?

Wij voor ons, en ook de *Standaard*, zouden christelijke wetenschap eischen; voor de Katholieken die der onzen en voor de Protestanten die van dezen. De liberalen zouden weder andere eischen stellen, de socialisten de hunne, en de geloovige Israelieten zouden recht hebben te vorderen leiding naar eigen leer.

Want neutraliteit is op dit gebied allerminst mogelijk, en evenmin begeerlijk, juist omdat de journalisten de menigte hebben te leiden en voor te lichten in de groote vragen des levens.

Nu kon men misschien deze bezwaren uit den weg ruimen, door hoogleeraren van verschillende richting te benoemen — maar dan nog, wanneer men ooit tot zooveel vrijzinnigheid kwam, zou de Staat het doctoraat niet verplichtend kunnen stellen voor den journalist, om de eenvoudige reden, dat ieder zal aanstellen den medewerker, dien het verkiezen wil. Want het is eene zekerheid, dat er steeds journalisten zonder officiëele opleiding en diploma's zullen zijn, die in kundigheden naast practische bekwaamheid, de gegradueerden verre overtreffen.

Aangeboren talent schijnt ons hier een hoofdzaak, en vooral in de journalistiek leert men al doende, het werk, mits men ijverig werke, natuurlijk.

Ook wij zijn van meening, dat in het algemeen opleiding noodig, broodnoodig is voor den journalist. Couranten redigeeren is werkelijk niet de arbeid van den eerste-den-beste, hoe soms domme menschen ook meenen, dat het wel van zelf gaat.

Maar dan komt het ons voor, dat het meer ligt op den weg der partijen, der christelijke vooral, te zorgen voor een school hunner journalisten.

En in het bijzonder de Katholieken mochten zich wel eens afvragen, of het niet noodig is, dat zij in dienst der Koningin der aarde waardige, bekwame en knappe dienaren stelt. De zorg, welke de *Standaard* in zijn driestar voor de pers openbaart, en de eischen, die hij aan den journalist wil stellen, duiden aan, dat het blad zich ten volle bewust is van de hooge roeping der dagbladen, en van den eerbied en van de vele verdiensten, die een goed journalist verdient.

Maar of op het oogenblik in ons land een aandringen op doctoraat in de dagbladkunde wenschelijk is van katholiek en christelijk standpunt, meenen wij te mogen betwijfelen.

Hierbij merken wij echter op, dat voor de geloovige Protestanten, hun vrije Universiteit te Amsterdam veel bezwaren uit den weg ruimt, die, door den stoel van katholieke wijsbegeerte aan de stedelijke Universiteit der hoofdstad alléén, niet overwonnen zijn."

Nieuwsberichten.

CURACAO.

Officieele berichten.

Bij gouvernements-beschikking, dd. 31 October 1900, No. 685, is aan den Heer Dr. D. R. CAPRILES, van af 18 October ll., tot herstel van gezondheid eene verlofsverlenging van ééne maand verleend.

* *
*

Bij Gouvernements-beschikking dd. 1 November 1900, No. 686, is:

1°. de Gezaghebber van Bonaire gemachtigd om den Heer C. L. NEUMAN, op zijn verzoek, eervol te ontheffen van de verdere waarneming van het ambt van Districtmeester van het derde district op het eiland Bonaire;

2°. de Heer P. J. BOOM, benoemd tot Districtmeester van het 3e. district op Bonaire.

Zondagmorgen is hier binnengevallen Hr. Ms. *Sommelsdijk*, komende van Aruba, waar dit oorlogsschip ongeveer drie weken heeft vertoefd.

* *
*

Dinsdag is hier met de *Merida* van de *Red D Line* uit Europa via New-York teruggekeerd de Heer L. V. LEYBA, Lid van den Raad van Bestuur der kolonie.

Met hetzelfde stoomschip kwam

De oude soldaat werd beangst en bezorgd, hij werd droevig gestemd en wierp mistroostig de deur dicht als hij tromgeroffel hoorde, daarginds over den spoordijk.

't Is in den tijd der groote manoeuvres; de soldaten kampeeren op de hei, en terwijl zij uitrusten en hun soep koken, nadert een officier het spoorwachtershuisje.

't Is een jonge man, maar met vroegtijdige rimpels in het voorhoofd, met grijze haren aan de slapen, met een droefgeestigen zachten blik.

Op vriendelijken toon ondervraagt hij het jongetje, dat de deur voor hem open doet, en wiens beleefdheid, opgewektheid en bescheiden vrijmoedigheid hem belang schijnen in te boezemen:

—Hoe oud ben je, vriendje?

—Tien jaar......kapitein......

— Tien jaar? Zoo oud zou mijn jongen thans ook geweest zijn......

Hij zucht en aarzelt......en den ouden spoorwegwachter ziende, die juist binnenkomt en met strak gelaat op militaire wijze aanslaat, vraagt hij:

—Ben je al lang hier, beste man?

—Al bijna twintig jaar, kapitein.

—Je hebt dus het spoorwegongeluk van '74 bijgewoond?

—Ik ben de vader van den machinist, die den sneltrein reed. Hier is zijn zoon......

—Zonder het te willen heb ik een pijnlijke herinnering bij u opgewekt. Neem 't mij niet kwalijk...... ik heb zelf vrouw en kind bij die ramp verloren.

— Verschrikkelijk! zei de oude man, terwijl het kind, de wees, hen medelijdend aanzag.

Die deelneming deed hem goed en de kapitein vertelde zijn geschiedenis.

In Indië zwaar gewond, vernam hij eerst bij zijn terugkeer het ongeluk, dat hem had getroffen; hij was er toen niet meer in geslaagd, uitvoerige bijzonderheden over de ramp te weten komen.

— Herinner je u soms nog......'t is al zoolang geleden......een jonge, mooie vrouw......met een heel jong kind? Het had om den hals een medaille met den datum van zijn geboorte, 22 Juni 1883.

—Wat scheelt er aan, grootvader?......Zijt gij ziek?

—'t Is niets......ga buiten wat spelen......

Ongerust zag Willem den ouden man aan, die daar bleek en ontroerd naast hem stond.

—Ga naar buiten, zeg ik je! en bijna met ruwheid zette hij het kind de deur uit.

Toen stamelde hij een verontschuldiging...'t Was het uur voor het spoor ......voor den dienst, en met onvaste schreden ging hij naar den sluitboom, terwijl de officier, die zijn ontroering toeschreef aan de herinnering die hij had opgewekt, zich verwijderde zonder meer te vragen......

Voor het huisje, omrankt met klimop en wilde druif, staat de spoorwegwachter met de ontrolde vlag in de hand, weer wachtend op den trein.

Hoe hij daar gekomen is, weet hij niet. Het gloeit en hamert in zijn hoofd; hij kijkt zonder te zien, hij luistert zonder te hooren, slechts bezig met één gedachte, die aan de medaille, met den tot dusver voor hem onbegrijpelijken datum, die in de kastlade ligt bij andere reliquieën.

—Zou het waar zijn; zou het mogelijk zijn?

Het kind, dat hij heeft grootgebracht, vertroeteld en verzorgd, dat zijn vreugde, zijn trots, zijn leven is......dat is zijn kleinzoon niet.

Waarom zijn hem nu de oogen geopend? Waarom mocht hij tot zijn laatsten snik niet blijven verkeeren in die gezegende dwaling?

Willem, zijn Willem, dien hij lief heeft als zijn eigen kind, is slechts een vreemdeling voor hem. Hij zal hem geen grootvader meer noemen.

Zijn hart breekt als hij er aan denkt.

Neen, neen, dat mag niet. Willem is zijn kind, hij heeft er recht op. Hij zal het aan niemand afstaan; hij heeft slechts te zwijgen, zijn geheim te bewaren en alles blijft bij het oude.

Een kleine hand legt zich in de zijne.

—Ben je niet meer boos, grootvader?

Willem slaat zijn vriendelijk zachte oogen tot hem op.

—Ben je weer beter, beste man? vraagt een andere stem.

Op den sluitboom leunend wacht de kapitein op het voorbijsnorren van den trein, van dien gevloekten trein, die zijn geluk vernietigd heeft.

—Hij nadert als de bliksem.

Hij is voorbij......en voorbij is ook de verzoeking van den spoorwegwachter.

In de verte schetteren de trompetten.

De oud-soldaat erkent de oproeping tot eer, tot plichtsbetrachting en opoffering, en fier richt hij het hoofd op als om te antwoorden: „Present!"

En op het oogenblik, dat de kapitein, onkundig van het drama, dat in het grijze hoofd wordt afgespeeld, hem vriendelijk de hand reikt, duwt de oude plotseling den kleinen jongen in zijn armen, met schorre stem zeggende:

„Omhels hem......hij is uw kind!"

hier van New-York aan de Heer E. H. CHENEY, Consul van de Vereenigde Staten van Noord-Amerika op ons eiland.

* *
*

De *Clemencia*, die verleden week Vrijdag den nieuwen dienst opende tusschen Curaçao en Sto. Domingo, is Dinsdag te Sto. Domingo aangekomen.

* *
*

Donderdag in den namiddag kwam hier van Sabanilla aan het duitsche stoomschip *Vineta*. Deze kruiser, commandant WOLLHEIM, meet volgens opgave van de *Oficina Marítima* 5885 ton, voert 34 stukken geschut, is bemand met 444 koppen en telt 21 officieren. Morgen vertrekt de *Vineta* naar La Guaira.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Aan den Achtbaren Meester van de Achtbare Loge: "Percerverancia No. 184", Directeur du journal "De Nieuws", H. I. Duke, R. H. Gordon & Co., Sal. Henriquez, D. C. Henriquez, Rosa Maria Munoz, D. H. L. Penso, Jose Inocente Pernia C., Martin Rodriguez, Emilio Reinhard, Clifford Wood.

* *
*

Wij hebben kennis genomen van de inlichtingen, welke de waarnemende postdirecteur in een ingezonden stuk, voorkomende in de *Curaçaosche Courant* van gisteren, geeft naar aanleiding van een entrefilet in de *Amigoe di Curaçao* van 20 October ll.

Ofschoon die inlichtingen ons niet in allen deele kunnen bevredigen, blijkt daaruit in elk geval de goede wil van den waarnemenden postdirecteur om den dienst ten zijnen kantore zooveel mogelijk te doen zijn ten gerieve van het publiek.

Leger.

Hedenmorgen arriveerde hier per *Prins Willem IV* van den *K. W. I. M.* de kapitein der infanterie M. VERKOUTEREN, gedetacheerd bij de landmacht in West-Indië en commandant van de troepen en het garnizoen te Curaçao.

Muziekuitvoering.

Het muziekgezelschap *Orfeo* zal aanstaanden Dinsdag 's avonds ten half acht in de kiosk *La Coronación* op het plein Concordia te Pietermaai een muziekuitvoering geven, waarvan het programma hier volgt:

1. Le Volontaire, Pas Red..............H. COLINT.
2. A Deux, Polka pour 2 pistons...JOS KESSELS.
3. Fantasie sur Romeo et Juliette...........BELLINI.
4. Doux Souvenir, Valse..................E. BEDOUIN.
5. Le Capitaine, Pas Red..............V. J. BENOODT.
6. Fantaisie sur l'Elisire d'Amore.....DONIZETTI.
7. La Siempreviva, Danza.......J. P. BOSKALJON.
8. Wien Neerlandsch bloed.

Dankbetuiging.

Door den Hoogeerwaarden Provicaris der Curaçaosche Missie is van het Montefiore-fonds in dank ontvangen voor de katholieke armen de som van 25 gld.

* *
*

In dank ontvingen wij heden het *Beredeneerd Verslag* van de *Aruba Phosphaat Maatschappij* over het boekjaar 1899-1900.

De aardbeving.

Maandag in den morgenstond omstreeks half vijf werden wij opgeschrikt door twee elkander snel opvolgende aardschokkingen, welke gelukkig geen schade aanbrachten, doch hevig genoeg waren om hetgeen aan muren en wanden was opgehangen in beweging te brengen en hier en daar een klok te doen stilstaan.

Spoedig daarna bracht de telegraaf ons verschillende berichten, welke de volgende dagen werden voortgezet, over de aardbeving in het naburige Venezuela. Wij laten de berichten hier volgen en nemen daarbij de vrijheid gebruik te maken van de vertaling, welke *De Vrijmoedige* van 1 November van die berichten geeft.

Oct. 29. 4 u. des ochtends. Een hevige aardbeving is gevoeld te Caracas, La Guaira, Pto. Cabello en Coro. Te La Guaira is de stoffelijke schade gewichtig. Persoonlijke ongevallen worden niet vermeld. Te Pto. Cabello zijn eenige muren gescheurd. Geene schade te Coro. Te Maracaibo zijn de aardschokken niet gevoeld.

Kabelstation op Curaçao, 29.—Een geweldige aardschok is hedenochtend te 4 uur in Venezuela gevoeld. De duur daarvan was min of meer 10 seconden en de richting van het Oosten naar het Westen. De schade was onbelangrijk te La Guaira, waar er geene persoonlijke ongelukken te betreuren zijn, Macuto heeft veel geleden, en er waren onderscheidene slachtoffers te Caracas. De gevolgen waren, volgens de eerstingekomene berichten, verderfelijk: vele huizen werden verwoest, en men telt verscheidene dooden en gewonden. De ontstelde bevolking legert op de pleinen. Op Higuerote, een dorp ten Oosten van La Guaira, waren de schokken zeer hevig. Twintig huizen min of meer werden vernield. Geen persoonlijk ongeval. Alle gemeenschap met het Oosten (Guanta, Barcelona, Ciudad Bolívar, Cumaná, Porlamar en Carúpano] is gestoord. Te Pto. Cabello scheurden eenige huizen. In Maracaibo waren de schokken zeer licht, en te Coro werden zij min of meer op dezelfde wijze gevoeld. Op Curaçao heeft men op hetzelfde uur twee schokken gevoeld, die geene aanleiding tot eenig ongeluk hebben gegeven.

Oct. 30.—Aardschokken duren sedert gisteravond te Caracas en La Guaira voort. Vele huizen ingestort. Verscheidene dooden te Caracas en La Guaira. Talrijke gewonden.

Caracas, 30.—Sedert gisteren duren de aardschokken voort, waarvan twee zeer hevig te 7. 30 p. m. en 2. 20 a. m. De steenen huizen, die gisteren geleden hadden, zijn heden ingestort. Daaronder zijn begrepen de legaties van Engeland en Duitschland. De consuls dier naties hebben zich op wonderlijke wijze gered. De klokketoren van de bij het kabelstation gelegen H. Kapel is ingevallen. De "Alcaldía", het Pantheon, de restauratie *La Francia*, het *Hotel Venezuela*, de Amerikaansche legatie en vele andere openbare gebouwen hebben schade geleden. De paniek is onbeschrijflijk. De bemiddelde families begeven zich naar de buitenverblijven: de andere zijn onder tenten of zonder beschutting op de openbare pleinen en andere plaatsen gelegerd.

Tot nu toe zijn twee lijken van onder de puinhoopen uitgehaald, doch men gelooft, dat er meer slachtoffers zijn. Onder de dooden zijn mejuffrouw en mevrouw Manson, echtgenoote van een Franschen kapper. Groot is het getal gewonden, onder wie men generaal CASTRO noemt, die bij het springen uit een venster van de "Casa Amarilla" een been gebroken heeft. Men vreest, dat nieuwe schokken zich zullen doen gevoelen. Te La Guaira heerscht eene paniek, gelijk aan die van Caracas. De bevolking legert op alle plaatsen. Hier zijn geene slachtoffers geweest, doch de materieele schade is vrij aanzienlijk. De spoorwegdienst tusschen Caracas en La Guaira gestaakt. Te Macuto zijn de badinrichting en 4 à 5 huizen puinhoopen geworden. 4 dooden en tal van gewonden. Er zijn nog geene berichten uit het binnenland, noch uit het Oosten, doch men zegt, dat de dorpen in de omstreken van Caracas zwaar hebben geleden en dat Guarenas totaal verwoest is.

Fort de France, 31.—De *St. Laurent*, die hedenmorgen is aangekomen, heeft de volgende berichten uit het Oostelijk gedeelte van Venezuela gebracht:

Barcelona, 29—Hedenochtend te 5 uur, hevige aardschokken. Vele huizen stortten in, andere scheurden, doch slachtoffers zijn er niet. De bevolking, die in angst verkeert, heeft hare toevlucht genomen tot de openbare pleinen. De schokken werden gevoeld te Píritu, Atagua, Zaraza en Altagracia. Op die plaatsen is materieele schade geweest, doch slachtoffers waren er niet. De landtelegraaf meldt, dat de dorpen San Casimiro, Cua en Charallave volkomen verwoest zijn. Een eiland, dat aan de monding van de rivier Neveri lag, is verdwenen.

Cumaná, 29.— Hedenochtend te 5 uur, hevige aardbeving. Talrijke huizen, o. a. het Theater-gebouw, gescheurd. Het tolhuis van Puerto Sucre heeft veel geleden. De aardbeving werd in het geheele binnenland gevoeld.

De bevolking door schrik bevangen. Te Porlamar, alsmede op Margarita en te Carúpano is een sterke schok gevoeld.

La Guaira 30.—Het onheil is groot geweest te Tacarigua, Riochico en Curiepe. De stoffelijke schade is aanzienlijk. Er zijn vele dooden en gewonden. De spoorweg; alsmede de telegraphische gemeenschap tusschen Carenero en Riochico is gestremd.

De spoorwegdienst tusschen La Guaira en Caracas, gisteren gestaakt, is hedenmorgen hervat.

Verder meldt de *Curaçaosche Courant* van 2 November nog het volgende:

Alimento Sano y Puro.

¡Qué pan más agradable es éste! ¡Qué suave, qué ligero, qué grato al paladar!

En cambio ¡qué pesado, agrio, duro y repugnante es aquél otro! Y sin embargo, los mismos ingredientes se han usado en la fabricación de ambos; la diferencia está en que de los dos panaderos, uno supo hacer la combinación con arte, esmero y habilidad, y el otro, falto de experiencia, hizo una chambonada. Scott & Bowne poseen la habilidad, la maña inimitable de hacer la

Emulsión de Scott

de manera que resulte grata, pura y perfecta. Casi todos la pueden tomar, sin la menor repugnancia.

Otros han procurado hacer una Emulsión parecida, pero en vano, por no poseer ese arte. Tal vez usen los mismos ingredientes, pero no saben mezclarlos para que produzcan los mismos resultados.

Médicos y pacientes reconocen universalmente el valor inmenso del Aceite de Hígado de Bacalao desde hace más de un siglo. En la forma de una Emulsión grata y aceptable y combinado ingeniosamente con los Hipofosfitos, como se halla en la Emulsión de Scott, los enfermos tienen una medicina-alimento insuperable para reforzar la sangre y reconstituir el cuerpo desgastado del tierno niño ó del adulto.

SCOTT & BOWNE, Químicos, New York.
De venta en las Boticas.

3

Es importante exigir la etiqueta del hombre con el bacalao á cuestas por haber "conspiradores contra la salud pública" que llenan con cualquier menjurge los frascos vacíos de la legítima de Scott.

Op den 31n. duurden de schokken te Caracas nog voort, en verkeerde de bevolking in groote spanning.

Particuliere telegrammen van den 1n. melden dat de schokken dien dag niet gevoeld werden, en dat de toestand rustiger was.

Ingezonden Mededeelingen.

EMULSION DE SCOTT.

ESTRICTA JUSTICIA.— Escribe el sesudo facultivo Dr. A. Herrera Vega, residente en Caracas:

"Me complazco en dar la presente certificación, por creerla de la más estricta justicia. He empleado repetidas veces la reputada Emulsión de Scott, y en todos los casos he obtenido el más lisonjero éxito.

BUITENLAND.

Duitschland. — Kardinaal Mezzofanti was benoemd om zijn groote talenkennis.

Men vertelt van hem, dat hij niet minder dan 42 talen las en verstond. Nu schijnt hij zijn opvolger gevonden te hebben in den Z Eerw. heer Caspar Julius in het Schwabische plaatsje Algau. Reeds als *alumnus* (leerling op het seminarium) sprak hij bijna alle Europeesche talen en beschikte bovendien over de kennis van een aantal buitenlandsche dialecten, vooral Italiaansche. Ook beheerschte hij een aantal Oostersche talen, als Arabisch, Hebreeuwsch, Perzisch, enz. Zijne philosofische en theologische studiën begon hij aan het *Lyceaum* in Dillingen; in München en Rome, waar hij zijne studiën voortzette, vergrootte en vervolmaakte hij zijn taalkennis.

Engeland.—Een der grootste trucs is in Bedford toegepast. Daar las men met groote letters op alle hoeken van straten: "Laatste telegram van Lord Roberts: Kies den liberalen candidaat Barlow." En enkele naïeve conservatieven lieten zich vangen.

Chamberlain en zijn partij, dit is reeds van te voren voorzien, zullen zegepralen. De liberalen blijven ver in de minderheid, al zullen ze sterker zijn dan voor de verkiezingen.

In een toespraak te Burnley is Stanhope teruggekomen op zijn beschuldigingen tegen Chamberlain. Toen Chamberlain in het Lagerhuis Rhodes verdedigde, was hij daartoe gedwongen, omdat hij wist dat een lid van het parlement anders compromitteerende brieven zou hebben voorgelezen. Ik verlang, zeide Stanhope, dat Hawksley, Chamberlain en Rhodes op de getuigenbank komen, ikzelf zal voor andere getuigen zorgen om woord voor woord te bewijzen wat ik gezegd heb. Chamberlain kan mij, zoo hij wil, vervolgen wegens laster, maar even zeker als de zon morgen de aarde verlichten zal, even zeker zou, indien Chamberlain zoo onvoorzichtig was mij voor den rechter te brengen, dat het einde zijn van zijn politieke loopbaan.

—William Stead schrijft in de *Hamb. Korr.* over de quaestie van het toekomstig bestuur in Zuid-Afrika:

„De quaestie wordt wel wat erg vroeg op het tapijt gebracht. Al hebben de Boeren te velde het onderspit gedolven (25,000 tegen 40,000!), de beide republieken zijn nog lang niet veroverd. Zelfs optimisten in de regeeringspartij erkennen, dat men in Zuid-Afrika een bezetting van 45,000 man moet houden. Voor den oorlog was een vierde gedeelte van die macht voldoende om Engelands oppermacht te verzekeren. In de toekomst zal dus het bestuur nog langen tijd militair moeten blijven. De ironie van dezen toestand is welsprekend. Wij gingen naar Zuid-Afrika om politieke rechten te verwerven voor de uitlanders, en na elf maanden oorlog hebben wij niets anders verkregen dan dat alle politieke rechten door ons vernietigd zijn, en de vrije Zuid-Afrikaansche Republieken veranderd zijn in een militair despotisme."

Advertentiën.

SIGAREN
La bella Venezolana.

Bij ondergeteekende zijn wederom te bekomen de gerenommeerde sigaren van bovenstaand merk á fl. 1,75 per kistje van 50 stuk.

Curaçao, 3 November 1900.

I. S. SCHEIDELAAR.
Breedestraat—Overzijde.

Ontvangen en ontpakt
— BIJ —
A. J. L. STUMPF.
— KEUKENSTRAAT 28 —

Een groote verscheidenheid SUIKERWERKEN, CHOCOLADE EN HOLL. PEPERMUNT in stopflesschen, doosjes en per *pond.*

J. DE VRIES
STAMPCOLLECTOR,
Paramaribo, P. O. Box 77.

want stamps from Curaçao, Haiti, Porto Rico, Cuba etc. in exchange for Surinam stamps 1873—1900.
Only rare stamps wanted.

HOLLANDSCHE HAMMETJES
van p. m. 6 pond bij
A. J. L. STUMPF.

Bekendmaking.

De publieke verkoop van ZILVEREN, GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1 Januari t|m 30 Juni 1898, onder No. 6891 H t|m No. 1467 I, zal plaats hebben op Donderdag den 8 November en volgende dagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 25sten October 1900.

De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

Verkrijgbaar bij
A. J. L. STUMPF
KEUKENSTRAAT, CURAÇAO.

ECHTE FRIESCHE BOERENJONGENS
fl 1,75 per flesch.

ANUNCIO.

Bendementoe di PREENDANAN di PLATA, ORO i DJAMANTA koe tin placa fiá ariba nan *Spaar- en Beleenbank*, esta esnan for di 1 di Januari té 30 di Juni 1898 bao di No. 6891 H té No. 1467 I, lo toema lugá dia Huebes 8 di November i dianan koe ta sigi.

Ta jama interesadonan di bin paga nan interes, afin di evita nan bendementoe.

Curaçao, 25 di October 1900.

President.
M. P. CURIEL.

De ondergeteekende geeft het geacht publiek kennis, dat hij zijn winkel heeft overgebracht in het huis in de Keukenstraat, laatst bewoond door de firma JUTTING.

A. J. L. STUMPF.

VERKRIJGBAAR BIJ
A. J. L. STUMPF
— KEUKENSTRAAT —

truffelworst— galantineworst — boterhammenworst— tafelworst — tongenworst — metworst — rolham — Haagsche hopjes, etc.

FOTOGRAFIA SOUBLETTE.

Este muy conocido Taller ofrece de nuevo sus trabajos á sus numerosos clientes, acaba de recibir máquinas de las últimas invenciones y tiene constantemente de venta aparatos é ingredientes frescos para el arte fotográfico.

HORAS DE TRABAJO:
De 8 A. M.—4 P. M.

Z. M. KAZEN & EDAMMER KAAS
— EN —
Hollandsche Boter
in 7 ℔, 2 ℔ & 1 ℔ **blikken.**
— BIJ —
A. J. L. STUMPF.

PARFUMERIEN
Parfumerien--Parfumerien
— BIJ —
A. J. L. STUMPF.

LUZ DIAMANTE,
LONGMAN & MARTINEZ,
NEW-YORK,
Libre de Explosión, Humo y Mal Olor
— DE VENTA POR —
Las Ferreterias y Almacenes de Víveres.

DEPOT-HOUDERS.

ONDERSTAANDE FIRMA, MET EIGEN

LINNENFABRIEK te Veldhoven, Noord-Brabant,

eigen Lingeriefabriek, eigen Drukkerij, benevens in Holland 500 met veel sucès werkende Stalen-Dépôts, wenscht voor den verkoop harer **Nouveautes in Stoffen, Witte Goederen, Bonneteries** en **Lingeries,** op alle plaatsen van Nederlandsch West-Indië, **Stalen Depots** te vestigen.

Nette lieden, met vele relaties, die daarvoor in aanmerking wenschen te komen, worden verzocht ons daarvan, met opgaaf van zooveel mogelijk uitvoerige referenties, en verder alles wat tot aanbeveling kan strekken, kennis te geven.

Bruning & Muhren.

AMSTERDAM, NIEUWENDIJK, 156,
gevestigd sedert 1804.

Botica Central.
DE LANNOY & Co.
Overzijde.— Breedestraat.

Groote voorraad van artsenijen en van de allernieuwste patentmiddelen: allervoortreffelijkste wijnen van de beste merken; heerlijke siropen; sodawater; brillen van allerhande soorten; allerfijnste en allerwelriekendste parfumerieën; cacao en chocolade van verschillende merken; uitgezochte confituren; sigaren uit de meest geroemde fabrieken, enz., enz.; enz., Agentuur van het gerenommeerde LANS' EXTRA STOUT, door meer dan duizend geneeskundigen in Nederland en verreweg door de meeste van Curaçao aanbevolen; van het heerlijke bier EL CIERVO, het deugdelijkste voor de tropische gewesten, om de geringe hoeveelheid alcohol, welke het bevat; van de ELIXIR DE CAPUCHINO, bereid door H. Suels, het groote en onfeilbare geneesmiddel voor de spoedige genezing der vrouwenkwalen.

Alles tegen schappelijke prijzen.

Poederchocolade
van Bensdorp
verkrijgbaar bij
A. J. L. STUMPF.

"LA CORONACION"
REAL FABRICA DE CIGARILLOS
—OTRABANDA, CALLE ANCHA.—

Los cigarrillos de esta afamada Fábrica están elaborados con los mejores materiales de la Habana.

ALGODON, PECTORAL, TRIGO, BERRO, etc. etc.

SE VENDE POR MAYOR Y AL DETAL

en todos los Almacenes, Boticas y Tiendas de Curaçao, Bonaire, Aruba, Trinidad, Venezuela, Haiti, Colombia, etc., etc.
En esta fábrica encontrarán los fabricantes
PAPEL PARA CIGARILLOS, PICADURAS DE PRIMERA CLASE, etc.

Vertegenwoordigd door de heeren
BUCK & Co., Suriname,
— EN —
A. J. L. STUMPF, Curacao.

M !

Beleefd verzoek ik U uwe aandacht te vestigen op de

VAN GORKUM'S
Echte Friesche Boerenjongens
(ROZIJNEN OP BRANDEWIJN.)
van G. C. VAN GORKUM,
DISTILLATEUR. SNEEK.

Dit merk werd met de HOOGSTE *prijzen op verschillende Tentoonstellingen, o. a. met de* GOUDEN MEDAILLE *te* BATAVIA *in 1893, bekroond.*

De prijs der

Van Gorkum's echte Friesche Boerenjongens

is per kist, inhoudende 15 liters schroefflesschen f 14,50 per kist, franco aan boord te *Amsterdam* of *Rotterdam* inclusief kist, flesschen en verpakking.

(Minimum quantum 5 kisten.)

Bij orders van 25 kisten is de prijs 25 en bij 50 kisten en meer 50 cent per kist lager.

De prijs is á contant zonder korting betaalbaar in Nederland.

Het is verkieselijk, bij orders direct aan mij, dus zonder bemiddeling in Nederland, die vergezeld gaan van remise, waarbij men gelieve te rekenen op de vracht en assurantie kosten, of wel mededeeling te doen bij wien in Nederland, tegen aangifte der noodige documenten, het bedrag der factuur kan ontvangen worden.

Ofschoon er nog vele andere merken geïmporteerd worden, kunnen deze wat smaak en gehalte betreffen in het geheel niet worden vergeleken met de ECHTE VAN GORKUM'S BOERENJONGENS

De steeds toenemende vraag naar de VAN GORKUM'S ECHTE FRIESCHE BOERENJONGENS is naar mijn bescheiden meening het beste bewijs de kwaliteit beter dan andere merken is.

Ten bewijze, dat dit merk zeer in den smaak valt, diene, dat ik voor eenigen tijd niet minder dan 475 kisten aan één afnemer in Indië verscheepte.

Wanneer U nog geen BOERENJONGENS geïmporteerd heeft, zou het mij aangenaam zijn, U met mijn fabrikaat de proef zoudt willen nemen en ben ik overtuigd dat dit tot nabestelling leiden zal.

Beleefd aanbevelend verblijf ik
UEd. Dw. Dienaar
G. C. VAN GORKUM.

Reclamekaarten worden gratis bij de kisten ingepakt.

Verder lever ik eveneens met veel succes

Van Gorkum's Fladderac
(GETROKKEN CITROENBRANDEWIJN)
(LIKEUR.)

De verpakking hiervan is in kisten van 24 of 48 flesschen (Flesschenmaat pl. m. 7⁄₄ à 7⁄₄ d. L.)

(Minimum hoeveelheid 144 flesschen!)

De prijs hiervan is f 10.50 per kist van 24 flesch. en f 21.— per kist van 48 flesch met inbegrip van emballage franco langs boord te *Amsterdam* of *Rotterdam.*

Zooals vermeld exporteerde ik ook dit artikel met veel succes.

Reclamekaarten send ik gratis in de kisten.

Aanbevelend,
UEd. Dienaar
G. C. VAN GORKUM.